

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Optrin af Norners og Asers Kamp

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Optrin af Norners og Asers Kamp", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 186. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_169A-txt-shoot-idm9549.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Første Samtale.

Jomfruburet i Hlindalen.

Odrun.

Det ganger nær til Midnat, lader nu,
I Terner! Naalen hvile til i Morgen,
Og sjunger heller, før tilsengs I gaa,
Min kære, sørgelige Aftensang.

Sang.

- 1 Ung Sigrun sad paa Sevafjeld
Og leged med gyldne Ringe;
Dog leged hun helst med Sønner smaa,
Alt som paa Gulv de ginge.
O, græd for Sigrun, du væene Mø!
Saa sørgelig maatte hun ende.
- 2 Hun sad udi Sal ved Midiedag,
Og saae over Marke og Enge:
Hil ride du, Broder! til Frændesal!
Jeg haver dig ventet saalænge.
- 3 188Og haver du ventet saalænge paa mig,
Jeg bær ikke Tidender kære;
Thi jeg haver slaget din Helge ihjel,
Det maatte saaledes nu være.
- 4 Ung Sigrun sidder ved Midienat,
De Taarer saa stridig nedrinde,
Det mæler den Terne for Salens Dør:
Ung Sigrun! og est du herinde?
- 5 Din Helge er kommet fra Valhal nu,
Hans Vunder dryppe saa saare,
Og vil du gange til ham i Høi,
At dysse den blodige Taare?
- 6 Ung Sigrun sover i Dødmands Arm,
De Hjerterum gøres saa kolde,
Derefter hun længes hver Aftenstund,
Stor Jammer saa monne det volde.
- 7 Og vil du ei ride til mig udi Kveld,
I Valhal jeg snart dig skal finde;
Smaadrenge! I skulle mig gange ved Haand,
Og hilse jer Fader derinde.
- 8 Nu ligger ung Sigrun saa dybt under Muld,
Og Sønnerne ved hendes Side;
189Hun leger ei mere med røden Guld,
Men Sagnet ombæres saa vide.
O græd for Sigrun, du væene Mø!
Saa sørgelig maatte hun ende.

Odrun.

Hav Tak, I Piger! for den kære Sang,
For hver en Taare, som I bløde fældte!
Nu ganger kun til roligt Natteblund!

Jeg ene vil en Time gennemvaage.
*Efter lang Taushed. Hvor Sandet løber i det klare Horn,
Og dog udfolde sig de korte Timer
Til lange Dage og til lange Aar;
Ja, lange vist, naar Sorrig er tilhuse,
Thi ellers rask sig dreier Aarets Hjul,
Og studsende vi Aftenrøden skue.
Hvi dele dog saa underlig paa Jord
De høie Norner vores Sorg og Gammen?
Hvi sammenblande de dem ikke saa,
At Sødme gydes i den bedste Drik,
Og bittre Draaber i den alt for søde? —
Dog, alt for søde? jeg er jo en Daare,
Og Vanvid kun indgav mig disse Ord;
Hvem vilde vel af Glæden Noget miste,
Og gemme det til usel Trøst i Nød?
Var Glæden heel, hvis saa den kunde deles,
Og var en Draabe kun af Sorgens Edder
190Ei mægtig at forgifte Glædens Drik?
O, vredes ei, I høie, vise Norner!
De Glæders Minde jeg har nydt paa Jord,
Jeg solgte ei for alle Jordens Skatte;
Men sørge maa jeg, flyde maa min Taare,
I mørke Nat, som ved den klare Dag,
Og Taarer lindre, thi det er som Hjertet
I dem hensvømmet mod den Elsktes Barm.
O Brynhild! du, som favnede uvillig
Den Eneste, der mig var kær i Sind,
Du kendte ei de stille Sorgens Taarer,
Som perle mildt i Øie og paa Kind,
De røde kun, som sprudle vildt fra Hjertet,
Naar Staalet aabner dem den korte Vei,
Kun dem du kendte, og kun dem du fældte,
Og Hjertet blev af stærke, vilde Strøm
Henskyllt med din Sigurds aabne Vunde.
For gruelig er mig en saadan Færd;
Og naaede det end til min Gunnars Hierte,
Tilbage dog imod den stride Strøm,
Det drevet blev: han elsker mig ei længer.

O, Sigrun, Sigrun! naar jeg rystet gruer
For dig, og for din grumme Natteid,
Jeg dine Kaar dog maa dig halv misunde!
I Valhal selv af dine Taarer brændt,
Din Helge red til dig i Midnatsstunden,
191Og var end Haanden nok saa stiv og kold,
Den under Kind dog klapped dig saa kærlig.
Her sidder jeg saamangen Midnatsstund,
Min Gunnar karsk end ganger over Mulde,
Dog aldrig rider han til mig om Nat,
Ham brænde ei de Taarer, jeg mon fælde.

Hvad klinger saa her i den stille Nat?
Hvem skifter Hug, saanær ved Fruerburet?
Ak, skal endnu jeg friste værre Kaar,
Skal jeg bortføres som et Krigens Bytte,
Og sove i en fremmed Kæmpes Arm?
Nei, aldrig dog, thi modløs er jeg ikke;
Før Hjertet skal mod anden Mand sig bøie,
Det maa udsvømme i det vide Rum,
Skønt ei jeg veed, hvor det et Hjem kan finde;
Saa kom da hid, du Brynhilds tunge Rustning!
Ei mer, som før, jeg skuer dig med Gru;
Jeg og engang mig vil i Staalet klæde!
Hvor den er tung og kold den gyldne Hjelm,
Og tungere er end den side Kjortel;

Men tys! det rasler jo ved Døren alt,
Gid Jorden dog sig venlig for mig aabne!

Gunnar.

Hvorledes? er og Vaabenklædte her?
Og undes mig ei Odrun end at skue?
Nu vel! end er mit Sværd ei blevet sløvt.

192 *Odrun.*

Hvad hører jeg? er det ei Gunnars Røst?
Har ogsaa du i Valhals Sal fornummet
Min bittre Sorg, og kommer blodig hid
Ved Midjenat? o, vær mig da velkommen!
Men tag mig med dig paa din blege Hest,
Lad mig ei længer ensom her forsmægte!

Gunnar.

Min Odrun! er det dig? som min Valkyrie
Du stander for mig i den haarde Brynje,
Og kalder mig til Odins høie Sal.
O Elskede! hvad har du maattet lide
Før varme Hjerter i det kolde Staal,
Før Odrun i Brynhildes Rustning klædtes?
Men siig mig, Elskede! var det din Agt,
Som Brynhild vild at fare frem i Vaaben,
Og gennembore dette utro Bryst?
Thi end jeg lever, kun fordi min Vei
Til dig gik over Lig, jeg stander blodig.

Odrun.

O Gunnar, Gunnar! er det og dig selv?
Forvildes ei igen mit Syn, som fordem,
Da kaagende din Ham til Brynhild beiled?
Dog nei, din Røst, dit Øie, Alt er dit.
Saa kommer du da efter lange Vintre
Engang igen? Hvorfor? det veed jeg ei;
Men glædeligt det er mig dog at skue
193 Den Eneste min Hu staar til paa Jord.
Du mener, jeg som Brynhilds Søster vilde
Dit utro Hjerter vinde mig med Staal;
Ak nei, hos mig er Haand og Hjerter svage,
Kun for at beile til den Kæmpes Sværd,
Hvis Favnetag jeg mer end Døden frygted,
Kun derfor staar jeg væbnet her paa Gulv.

Gunnar.

Saa kast da fluks, min Odrun, onde Kjortel,
Som tung og trang nedtynger, klemmer dig!
O lad mig løse Hjertet af sit Fængsel,
Hvis end det kan tilgive, elske mig.
Saaledes! — Arme Pige! hvor du skælver!
Hvor har dit Blod sig skjult for Jernets Frost!
Nu Hjelm bort! lad gule Lokker spille
Igen paa Svanehals! Lad stærke Knag
Nu atter bære denne tunge Klædning,
Der syedes kun for et Bryst af Staal,
For Brynhilds kun!

Odrun.

Du bløder, Gunnar!
Kom, lad mig dig forbinde! hvilken Lyst!
O, havde du den kendt, min elskte Kæmpe!

Da havde ei saalænge mine Saar
Forgæves biet paa den kære Læge.

194 *Gunnar.*

O, straf mig ei, du hulde, elskte Kvinde!
Ei mine Dage flød i Gammen hen,
Mens dine Nætter her saa sorgfuldt runde.
Jeg har en Moder, hun er ikke god,
Men klog hun er, og hendes onde Konster
Ei Sigurd ene styrted i Fordærv.
Fra ham til mig hun Brynhilds Minde drev.
Saa ængstelig henrunde mine Dage;
Et Billed saae jeg, hvor jeg stod og gik,
Det var ei dit, men dit dog saa det ligned,
At begge i det ene sammenrandt.
Uskyldigt ei jeg vil mit Hjerte kalde,
Men dog dets Brøde er undskyldelig.
Jeg Brynhild fik, og trindt i alle Lande
Desværre sjunges om den onde Færd,
Og om dens Udgang, som gaar sent af Minde;
Men fra den Stund, da under røde Telt
Ved Sigurds Side blussed Brynhilds Lig,
Omkring jeg vandred som min egen Skygge.
Naar Brynhilds Billede for Sjælen steg,
Og mine Arme sig mod det udstrakte,
Da stilled Sigurd sig med Gram i Haand
Imellem det og mig. I Sværdelarmen,
Naar kæk jeg brød igennem Fjendeflok,
Da stod han blodig, peged paa sin Vunde,
Og leende stod Brynhild bag hans Ryg,
195 Hun lo saa frygtelig, som da hun fordum
Gudrunes Sorg ved Sigurds Lig fornam.
Saaledes randt de lange Aar i Kummer,
Indtil igen min Moders sære Konst
Det glemte Minde vakte i mit Hjerte.

Odrun.

O, skal jeg glædes, eller skal jeg bæve?
Jeg hviler ved din Barm, og kærlig slaar
Den mig imøde, større Held kan ikke
Mig times her paa Jord; men ak!
Hvorlænge vil det vare? tro ei, Gunnar,
At Grimhild, som med Fryd har seet
Sin Datters Vaande, som sin kære Guttorm
Ei spared, skulde ynkes over os!
Ak, bedre er vist ei de Jettekonster,
Som gav, end de, som røvede mig dig;
Og mener du ei haarde Domme bie
Den Slægt, som Sigurd sveg? o, se!
O rører sig ei Brynhilds Sværd paa Væggen?
Det klinger, hør! o der er Ondt i Vente!

Gunnar.

Hvad skal jeg svare dig? til kraftig Trøst
Det Hjerte ei, som selv maa Uheld ahne,
Kan skikket være; men min Elskede!
Lad glade os de korte Timer nyde
196 I kærlig Tale om den svundne Tid,
Dens Glæder mindes og dens Sorg begrave!
Lad Norner raade for den næste Dag!

Atles Borg.

Atle.

Hav Tak, du gamle Skjald, for dine Frasagn!
Hel lysteligt det er, den svundne Tid
Og dens Bedrift i dem at gennemleve.
Mig vorder kærere min Kongehal,
Naar Oldtids Kæmper saa den gennemvandre,
Og mere daadfuldt tykkes mig mit Liv,
Naar jeg i Aanden deler deres Kampe.
Ved dine Sagn er Tiden løbet hen,
Og forbigangen er alt Midnatsstunden,
Til Hvile skal vi, men til Harpen først
Du sjunge os et Kvad! I Strængelegen
Sig Dønnet mildner til en liflig Klang,
Og dysser Sjælen i en venlig Slummer.

Skjalden.

Hvad dig behager, Konge, er min Lyst;
Men skal saa sent paa Nat sig Strængen røre,
Da vorder vist og sørgelig dens Klang.

197*Atle.*

Selv Sorgens Lyd i Sang er sød vemodig.

Skjalden.

- 1 En Kæmpe var paa Jorden,
Han sprang af Asarod,
Og vide kendt i Norden
Er Kæmpens Navn og Daad.
Han Sigurd monne hede,
Han dræbte Ormen lede,
Og traadte klare Ild.
- 2 Naar Solen monne lide,
Oprinder Jittedag,
Det var ved Midnatstide
Han sov alt under Tag,
Da mægted Jettevælde
Den prude Helt at fælde
Ved lumske Nidingsid.
- 3 Det var hans fagre Kvinde,
Hun vaagned udi Blod,
Af trende Lig derinde
Udsprang saa rød en Flod,
Som Stenen var hun stille,
Ei kunde Taaren trille,
Og Hænder ei hun vred.
- 4 198Hun bredte hvide Lagen
Alt over Kæmpens Lig,
Af Jammer var hun slagen
Og knuget bitterlig,
Saa dybt hun drog sin Aande
Alt i den store Vaande,
Som brat hun maatte dø.
- 5 De ædle Kvinder vilde
Den Jammer raade Bod,
Opregnede med Snilde
Hvad selv dem gik imod;

Men dog sad Gudrun stille,
Ei kunde Taaren trille,
Og Hænder ei hun vred.

6 Kun liden Gulrand vidste
Et Raad for Søster sin,
Hun drog alt bort med Liste
Af Sigurd tætte Lin,
Hun klapped ham paa Kinden,
Og løste frit for Vinden
Det lange, gule Haar.

7 Her er din elskte Døde,
Er han dig nu af Sind?
Se hvor de Taarer røde
Nedrulle ham paa Kind!
199Vil du dem ikke dysse,
Og til Farvel ei kysse
Den kære, blege Mund?

8 Da stædtes Gudruns Øie
Alt paa det gule Haar,
Hun maatte sig nedbøie
At kysse Kæmpens Saar;
Nu kunde Taaren flyde,
Nu kunde Klagen lyde,
Nu Hænderne hun vred.

9 Saa haardelig hun rørte
Sin Stemme udi Borg,
Og der det Brynhild hørte,
Hun lo ad bittre Sorg,
Da blev der Ynk i Salen,
Thi begge brændte Kvalen,
Men Gudrun brat opsprang.

10 Alt i de øde Vange
Der kan jeg klage fri!
Der monne hun nu gange
Saamangen vildsom Sti;
Om Nætter og om Dage
Man hører hendes Klage
Alt over Bjerg og Dal.

200 *Atle.*

Hav Tak, o Skjald, for Strængeleg og Kvad!
Hel sørgeligt det klang i Midnatsstunden,
Og tunge Minder vaktet i min Sjæl;
Men gerne dvæled dog min stille Tanke
Ved Mindet om den Vældigste paa Jord;
Jeg glædes ved, at mine Øine skued
Den bolde Kæmpe, om hvis Daad og Færd
Skal høres Sagn og Kvad i alle Lande
Saalænge Midgard staaer, hvis høie Pris
Skal gange rige Guders Lovsang næst.

Hel gerne og med blødnet Hjerter saae
Jeg arme Gudrun paa sit Jammersæde,
Den dybe, stille, Sorg, de høie Klager,
Den tunge Vandring i det øde Rum,
Det rørte Alt mig lige indtil Sjælen.
Men siig mig, Skjald, hvis rigtig du det veed,
Hvad Ende tog det med den Armes Kvide?

Skjalden.

Hun skulde føde, og i Nord hun stædtes;
I Danmark, der hvor Sigurd vokste op,
Der ganger nu hans Datter, fagre Svanhild.
Hun leger der, hvor hendes Fader leged,
Og Gudrun græder, hvor Hjordise græd.
I stille Bur hun frister nu sit Liv,
Og virker Sigurds mandige Bedrifter
201I Guld og Silke, sig til ringe Trøst;
Men spaaet er, at hun igen skal fæstes
Til anden Mand.

Atle.

Lyksalig var han vist
Den Mand, som fik en saadan Viv i Eie.

Skjalden.

Saa viid da, Konge, det er Folkesagn,
At dig til Deel skal saadan Lykke vorde.

Gæsten.

Forbandet, Skjald, du være med dit Kvad,
Og saa med al din onde Lokketale!
Giv Harpen hid! jeg skal en anden Sang
I Hallen qvæde, ei som din, saa kælen,
Men sømmelig og sanddru, kæmpelig.

- 1 Blodig Brynhild
Bolstret klædte,
Rød i Brystet,
Bleg paa Læben,
Laa den Fagre,
Fuld af Harme,
Faa nu mindes
Møens Kvide.
- 2 Ord hun mæled
Aldrig bedre:
Ve dig, Grimhild,
202Guders Fjende!
Øl du brygged,
Besk og giftigt,
Minder døved
Du hos Sigurd.
- 3 Gjukes Sønner
Svore Eder,
Dem dog brøde
Børn af Grimhild;
Broder har jeg,
Budles Arving,
Kæmper har han,
Hevnen iler.
- 4 Baalet blussed,
Brynhilds Aske
Kold i Høien
Hviled længe;
Gjukes Sønner
Styre Lande,
Raade Sigurds,
Røde Ringe.
- 5 Aser sørge,
Sigurd lider,
Brynhild lytter,

203Luren tier,
Klædt i Vaaben
Val at kaare,
Stod hun længe,
Stod forgæves.

6 Atle sidder
Seen i Hallen,
Gudruns Kummer
Kongen rører,
Han for Brynhild
Bod vil tage,
Gifte sig med
Grimhilds Datter.

7 Huners Konge!
Kan du skue
Gennem Mure,
Gennem Natten?
Bod for Brynhild
Byder Gunnar,
Kysser kærlig
Kongens Søster.

Atle.

Du vækker, Gamle, mangt et bittert Minde,
Du vækker mig til Strid og blodig Hevn.
Igennem Natten dønner Brynhilds Stemme,
204Og Valhals Guder tale gennem dig.
Til Odruns Bur jeg farer gennem Mørket,
Og er han der, den Niding ...

En Kæmpe.

Kæmper, op!
Til Odruns Bur henred i Nat en Niding,
Har Kongens Vogtre dræbt og sidder nu,
Som ei han maatte, hos hans Søster ene.

Gæsten.

Farvel, Kong Atle!

Atle.

Bi du her i Nat,
Med Guld dit Sandsagn og dit Kvad skal lønnes.

Gæsten.

Jeg ei til Guld og ei til Nattely
Har nogen Trang, jeg ganger som jeg kommer;
Men vil du lønne kongelig mit Kvad,
Det lønnes kun med Blod af Asers Fjender.

Atle.

Af Gjukunger?

Gæsten.

Det er din egen Hevn,
Og dine næste Frænders der du øver;
Men hist i Syden er en vældig Borg,
I mange Aldre sad en Jotunørn
Hovmodig der og slog med sine Vinger:
En Storm udgik og alle Lande skjalv,

205 Det rusked selv i Tydsklands tætte Skove.
Nu tykkes Mænd, at Ørnen er ei meer,
Fordi ei Stormen farer over Lande;
Og glade lytte de til søde Sang
Fra liden Fugl, som nu der monne bygge,
Og siger sig med Guderne i Slægt;
Men det er Løgn, saasandt som Odin er
Den sande Gud. Du nys ophøied
Din faldne Maag hardtad til Guderang;
Men kunde du med hvasse Pil nedfælde
Den liden Fugl, da større Pris du vandt,
End nogen Kæmpe som var end paa Jorden.

Atle.

Hvis jeg forstaar dig, kløgtige blandt Skjalde!
Da taler du om stolte Romaborg?

Gæsten.

Du har forstaaet mig, og vil du vinde
Dig alle rige Guders høie Gunst,
Da hold ei op, før du med Stadens Grus
Har Dalen fyldt imellem alle Høie!

Atle.

Til Kæmpedaad og glimrende Bedrifter
Du kalder mig og Øret er ei døvt,
Jeg sværger høit ved alle Valhals Guder,
At før saamange Vintre skride hen,
Som Romaborg har Høie, skal den falde,
206 Hvis jeg det mægter, eller og paa mig
Og al min Hær den høiere skal kneise.

Gæsten.

En saadan Ed sig for os Begge sømmer,
Og saadan Skjald fortjener saadan Løn;
Men glem ei Eden, mindes at dit Liv,
Om den du svigter, skal mit Kvad mig lønne!

Atle.

Hvem er du vel, forunderlige Gæst?

Gæsten.

Det nytter ei, jeg dig mit Navn fortæller,
Thi Navn som Ærende jeg skifter tit,
Og den jeg gæster, raader selv allene,
For hvilket Navn jeg bære skal hos ham.
Farvel, Kong Atle!

Atle.

Var det en Askurs Søn,
Hvad heller var det Asers høie Fyrste?

Kæmpen.

Du nøler, Konge! Nidingen kan fly.

Atle.

Ja, ganger fluks, idrager haarde Brynje,
Thi ei er endt ved Odruns Bur vor Færd.
Jeg Gjukunger i egne Borg vil gæste.

Skjalden.

Om end du vredes, maa jeg ikke tie:
Du stander rede til en Uheldsfærd;
207Paa Gjukunger du blodig Hevn vil øve,
Hvad har de gjort? var det ei Brynhild selv,
Som ægged dem til deres Maag at svige,
Og faldt hun ikke for sin egen Haand?
Er det ei klart, at Norner saa det vilde,
Og hvem kan mægte dem at staa imod?

Atle.

Saa har du tit min Vredes Lue dæmpet,
Og i mit Inderste jeg vel maa skamme mig,
At jeg saa tit mit Kæmpesind lod bøie,
Og gik som Barnet i dit Ledebaand;
Jeg har et Hjerte, som det haarde Fjeld,
Men naar i det genlyde dine Toner,
Det smelter som et Bjerg af løse Sne;
Dog jeg engang nu vil min egen vorde,
Og væbne mig med hele Nordens Frost,
Saa hver en blød og kælen Lokketone,
Som matte Pil skal kraftesløs nedglide.
Mig Brynhild kaldte ved sit visse Bud,
Og længer ei jeg vil min Hevn opsætte;
Min anden Søster vil nu ligervis
Som Brynhild Gunnar røve Liv og Gammen,
Skal jeg da stande tam og ørkesløs,
Imedens saa min hele Slægt fordærves?

Skjalden.

Her spørges ei, om du din Slægt skal frelse,
Men om du vil forgaa med al din Slægt;
208Af Norner Gudrun er dig vist beskikket,
Og ægter Brødres Bane hun i dig,
Da volder det dig Sorg og Undergang,
Det veed jeg vist, saa er og derom spaaet.

Atle.

Men Odins Bud! thi var det ei ham selv,
Hans visse Bud det sikkerlig maa nævnes,
Som løfted nys i Hallen høie Røst.

Skjalden.

Ei mægter jeg med min den ringe Kløgt
Det underlige Forhold at udgrunde,
Hvori til Norner rige Guder staa;
I det forborgne, lysomstraalte Gimle
Alfader selv med viis, usynlig Haand
De Magter, som saa frit sig tykkes røre,
Dog holder i et vældigt Ledebaand.
Ei vil jeg, at du Odins Magt skal trodse,
Udfør hans Villie med Romaborg,
Med Gjukunger din egen Sag du skifter,
Det sagde selv den underlige Gæst.

Grimhild.

(Med et Kar for sig).

I klare Vand jeg Gunnars Færd udspeider;
Han reed saa trøstig som til Brudeseng;
Men skuffe mig ei mine gamle Konster,
Han uden Brud skal snarlig ligge kold.
Der sidder han jo alt ved Odruns Side,
Og kærlig flyder Ordets varme Strøm;
Men Ternen hist for Intet vel ei stod,
Hun løber alt, at hente Bryllupsgæster.
Nu, Gunnar! snart du skal mig Guttorm bøde,
Saa kommer Hogne for at tage Hevn,
Saa kommer jeg, og begge Odins Slægter
Har jeg udryddet med min egen Konst.

Men Gudrun! hvor mon hun omvanker?
Se der, hun sidder jo i Kongesal,
Og svøbt i Silke ligger Ulveungen.
Nu vel! engang endnu jeg rammer dig.

Hvordan mon Atle vil det Budskab lide,
Jeg maa dog se, hvad han har for i Nat.
Se der! hvem sidder hisset med den side Hætte
210I mørke Krog? er det Baulværk selv?
Han griber Harpen vred i Hu, og slaar
De arme Strænge, saa de springe brat.
Det maa jeg høre. Jettesal i Norden!
Du fanger kløgtig hver en Lyd paa Jord;
Til Ymers Legem bøier jeg mit Øre,
Lad Kvadet lyde gennem det til mig!
Til Strid med Gjukunger du Kongen ægger,
Og tæller daarlig mig imellem dem.
Nu vel, du Gamle! altid ond og listig,
Nu skal jeg med dig prøve nok en Dyst.
Er det din Lyst, at Gjukunger skal ødes,
Saa bliver det nu min at frelse dem.

Hogne.

Forunderligt er Meget her i Livet,
Men underligst af Alt er Kærlighed,
Fra Jotunheim den sikkerlig udrinder;
Thi altid avles den i Mandebryst
Ved Nattetid; naar Morgenen fremgryer
Og Lyset skinner, er den voksen alt,
Og styrer Kæmpen efter eget Tykke.
Ret som en Gnist af Surturs stærke Ild
Den tvinge vil de høie Guders Sol,
211Det se vi grant; thi Freja selv omdrives
Jo af dens Brynde i det vide Rum,
Og søger Othar, søger onde Jette;
Ved den og Frei sit dyre Sværd fraliste,
Der savnes maa i Ragnarokes Strid;
Paa Jorden ei den har sin Sæd omskiftet,
Og naar sit Baand om Kæmperne den snoer,
Da brister Baandet, som med høie Guder
Og næste Frænder før dem sammenbandt;
Da væbnes Odins Slægter mod hinanden,
Og ødelægge selv den stolte Kraft,
Som evig skulde Jetter undertvinge.
Hvad var det vel, som førte Brynhild hid?
Hvad var det vel, som Gudruns Kummer avled?
Hvad var det nu, som Gunnar atter drev
Fra Borgen ud at friste nye Farer?

Hvad vorder Enden? ødt er Sigurds Slægt,
Og fanges Gunnar, maa jeg Sværdet løfte,
Og falde ventelig med ham;
Hvem skal da raade Sigurds røde Ringe,
Og hans det tit saa dyrekøbte Guld?
Skal da igen en Jotunorm maaske
Paa vilden Hede over Skatten ruge?
Ja selv den Kærlighed, som grusom mig
Vil byde Livets Glæder at bortkaste
For Gunnars Skyld, kan jeg vel elske den?

212 *Grimhild.*

Min Søn! tag hurtig denne Runestav!
Lad sadle Ganger, som kan rappest løbe,
Og lad en Svend til Hunekongens Borg
Med Staven ride, saa han ikke nøler,
Thi dyrt er Gjukunger hvert Øieblik.

Hogne.

Hvorledes, Moder, hvad skal det betyde?
Har nu igen du onde Konster for?

Grimhild.

Forvorpne Søn! du Frelse ei fortjente,
Dog vil jeg frelse dig og al din Slægt;
Din Broder fanges denne Nat i Bure,
Og Hunekongen er sin Svoger gram;
Men denne Stav ham skal med os forsone;
For Brynhild byder jeg ham største Bod,
Til Bod og Viv jeg Gudrun selv ham byder.

Hogne.

Hvordan? skal Gudrun være Atles Viv?
Skal hun i Favnen tage Brynhilds Broder?
Den Arme! nei, det skal, det maa hun ei.

Grimhild.

Lad mig kun raade! jeg kan Smerter døve,
Som jeg dem vækker, og et Kvindesind
Omskiftes kan ved mine mindste Konster.

213 *Hogne.*

Igen du kun vil hende Sorg berede,
Det vil jeg ei, nu skal hun nyde Ro.

Grimhild.

Saa skal og du og Gunnar nyde Ro
I Høien inden trende Solemærker;
Thi viid! du falder i den første Kamp,
Som du med Atle vover, og han tager
Da alt det Guld, hvorfor du Sigurd sveg.

Leire.

Fruerburet.

Gudrun.

Du gyser, Thora, er det Midnatskulden,
Som gennemfarer dig, hvad heller fløi
En rædsom Tanke dig igennem Sjælen?

Thora.

Ei veed jeg selv, hvi just i denne Nat
Den samme Gru mig atter gennemryster,
Som da Hjordises ømme Hjerter brast;
Med hende som med dig i Midnatsstunden
214Jeg sad, da gjalded det saa høit, at Buret
Som rystet i sin dybe Grundvold skjælv,
Da mærkede Hjordise, Gram var fundet,
Og løftedes af Sigurds Kæmpearm;
Det sidste Glimt af Haab forsvandt fra Øiet,
Og tungt hun drog sit sidste Aandedræt.
Min Gru og Smerte kan jeg ei udsige;
Men nu jeg atter maatte føle den;
Jeg frygter svarlig, at for Dørren stander
Igen et Uheld stort og tungt som det,
Min stærke Gysen da saa vist forkyndte.

Gudrun.

Saa stort kan intet Vanheld nævnes mer,
Thi der er ingen Sigurd mer paa Jorden;
Men som en Draabe i det fulde Bæger
Det ringeste af Vanheld er for os.
Det ei behøver til os at indgange,
Thi hos os alt det sidder her i Sal:
Saalænge end med Sigurds Liv vi sysled,
Han levende og for vort Øie stod;
Naar tit os harmed Guldets dorske Glimmer,
Da saae vi klarlig hans Bedrifters Glands,
Og naar vi vragede de matte Farver
Grandgivelig vi klare Aasyn saae.
Imedens saa med alle sine Kræfter
Vor hele Sjæl indviklet var i Kamp,
For Billedet at stille livlig frem,
215Uhørt, uset i Hjertets stille Kammer
Vor Smerte laa og slumred ind med Suk.
Det er forbi, vort Arbeid er til Ende,
Og atter vaagner Smerten i et Skrig,
Alt ligger Sigurd paa det hede Leie;
Behængt er Væggen, kun et lidet Rum
End stander aabent til de røde Luer;
Hvad skal vi nu begynde, hvilken Id
Skal korte os de lange Vinternætter,
Og vugge Smerten til den sover ind?
Ei nytter det, at Øiet løber rundt
Paa Salens Væg, thi altid dog hendrages
Det til den sidste, sørgelige Krog;
Enhver Bedrift den er jo alt bedrevet,
Og Hjertet spørger: hvor er Kæmpen nu?
Da længselsfuldt til Baalet Øiet farer,
Som om det kunde stirre gennem Ild;
Men Luen flagrer, Røgens Skyer drive,
Og Øiet skuer kun det røde Lig;
Det lukker sig og Sjælens Øie stirrer
Da uafbrudt i Hjertets Edderstrøm.

Thora.

O Gudrun! ti! du Hjertet sønderknuser,
Mig ængstede det tomme Rum saa tit;

Men vist jeg mente, naar kun det var dækket,
Da skulde Øiet kvæget vandre om,
216Og Smerten lindres ved de kære Minder.
Ak, nu forstaar jeg det, mit Øie saae
Kun Tomhed der; men Sjælens Øie skued
Usynlig svævende den blege Drot.
Hvad skal vi nu, ja hvad skal jeg begynde?
Thi dig af Norner undtes bedre Kaar;
Du seer dig levende med Sigurd sammenvokse
I fagre Svanhild, og du har en Id,
Som er af alle ypperligst at nævne:
At stirre daglig i den væene Mø,
Og se din Sigurd andengang opvokse.

Gudrun.

Og andengang at svømme i sit Blod.

Thora.

Du raser, Gudrun, spaaer selv dig ilde.

Gudrun.

Nei, Brynhild spaaed det i Dødens Stund,
Og alt for vist er hvad den Onde mæled.
O, Thora, Thora! ja i denne Stund
Jeg føler det, stor Jammer mig beredes.
Jeg drømte fordum, ak, min prude Fugl!
Han er nu myrdet. Ulven! mine Brødre!
Vort Værk er endt, o, gid i Høi jeg laa!
Det kommer, kommer snart, ak, arme Hjerte?
Hvi brast du ei ved Sigurds Lig?
